

Mariló Àlvarez Sanchis

La taxidermista d'emocióms

TRANSIT

Premi València Nova
Alfons el Magnànim

València, 2019

Sempre camina amb la vista fixa als peus. Des que era menuda, ha sigut incapaç de clavar els ulls en res que no siguen les seues sabates. La incomoda creuar la mirada amb els vianants. En les poques ocasions en què això passa, se sent avergonyida, com si l'hagueren enxampada espiant-los sense que se n'adonaren.

Definitivament, és més segur avançar escorcollant el terra, sempre que no deixe d'observar el carrer de cua d'ull, només per a assegurar-se que no entropessa amb res. Perquè, si s'estavellara contra alguna persona... El sentiment d'estupidesa i malaptesa, el fet de veure's obligada a creuar quatre paraules amb un complet desconegut... Tot sumaria per a convertir la trobada en un mal tràngol.

Elisa està convençuda que afronta aquestes situacions amb una enteresa remarcable, potser perquè és conscient de l'esforç que li suposa no fer mitja volta i

arrancar a córrer. Si bé és cert que en els últims anys ha après a controlar els seus sentiments, ha de reconèixer que el primer impuls del seu cos en aquestes ocasions sempre la impel·leix a fugir amb totes les seues forces.

Potser aquest mateix impuls natural és el que la va portar de València a Londres en un clar intent d'escapolir-se de «la pregunta». Durant aquest temps, ha intentat convèncer-se que la qüestió no ha influït en la seua decisió d'acceptar la beca per a joves promeses del Museu d'Història Natural i incorporar-se al seu Departament de Conservació. Tanmateix, hi ha una part d'ella que sap la veritat: la mudança a la capital del Regne Unit no va tindre res de fortuïta. Més prompte, es va tractar d'una fugida en tota regla.

Fa tot un any que intenta demostrar-se que el seu trasllat no té res a veure amb l'última vegada que va veure Carme. Amb tot, els arguments que ha construït de manera minuciosa i delicada durant aquest temps, com un orfebre encastant una perla en un anell, s'ensorren a poc a poc. Si la seua decisió de mudar-se a Londres no va estar relacionada amb aquella última sessió... Per què ha tornat ara a València?

Mentre camina per la costera del pont de l'Exposició, amb la mirada fixa en les seues sandàlies negres impol·lutes –al cap i a la fi, a Londres no té massa ocasió

per a fer-les servir—, es repeteix mentalment la qüestió, com un mantra. Prou que en sap la resposta, o almenys la imagina, però no està preparada per a admetre-ho.

Una vegada més, la seua naturalesa s'ha imposat al seny, i Elisa s'ha afanyat a fugir de Londres en una tornada a casa que sembla estar creant més problemes dels que resol.

Quan va decidir passar-hi les vacances de Pasqua, no va tindre en compte que, com és lògic, els pares no consentirien que llogara cap pis per a estar-s'hi. Tampoc li permetrien allotjar-se en un hotel. Deien que era estúpid, i més tenint en compte que la seua habitació continuava tal com la va deixar en anar-se'n. Així, s'ha vist obligada a tornar a la seua llar, un lloc que fa anys que evita.

El problema no és l'habitatge sinó, més prompte, els seus habitants. La relació amb els seus pares sempre ha sigut estranya i, sovint, tensa. En els últims anys, la situació s'havia normalitzat a poc a poc però, durant la seua adolescència, la vida en aquella llar va arribar a ser-li insuportable. I, abans d'anar-se'n a Londres, tornava a sentir-se ofegada pels seus pares. No podia allargar més l'estada en aquella casa.

Per això, va pensar que posant terra pel mig mataria dos pardals d'un tir. Ara, però, sembla que els dos

ocells han ressuscitat per a empaitar-la, com fan les criatures de què té cura al Museu d'Història Natural.

A més a més, vindre a València per primavera tal vegada no ha sigut la millor idea. Acostumada al clima londinenc, la calor de la ciutat del Túria la torna boja. Sembla que s'adherirà al terra i l'hauran de rascar de les llambordes. Enyora el fred britànic i, fins i tot, la seua pluja. L'oratge melancòlic la reconforta, al contrari que l'exuberància valenciana.

A cada passa, lluita per desenganxar els peus del sòl i seguir pujant aquella costera interminable que creua el llit sec. Per un moment, s'atura a recuperar l'alé i clou les parpelles, imaginant que es troba a la vora del Tàmesi. Si es concentra prou, fins i tot pot sentir la broma pujant des de la superfície de l'aigua que la cala a poc a poc.

En obrir els ulls, però, la il·lusió desapareix i torna a la xafogosa realitat. Realment, la calor és el menor dels seus problemes, però és l'únic a què s'atreveix a enfrontar-se. Fa una setmana que està a la ciutat i comença a sentir que ha arribat al límit. Es va decidir a vindre amb l'esperança que la seua família haguera canviat durant la seua absència. Tanmateix, ha vist que tot segueix exactament igual que fa un any, com si el temps haguera deixat de córrer en aquella casa.

No han renovat cap moble ni electrodomèstic. De fet, ni tan sols els han mogut un centímetre. A més, la llar segueix tan impol·luta com ho ha estat sempre, amb les figures de porcellana i els tapets de ganxet col·locats en els llocs més impensables. Amb tot, el pitjor és que els seus pares també semblen haver-se conservat en formol. Pareix que han viscut encapsulats, esperant la seua tornada per a reprendre la relació en el mateix punt exacte en el qual la van deixar. En aquest habitatge, res no avança mai.

Per això, perquè ja no pot més, es dirigeix al centre, a la consulta de Carme. Fa dies que dona voltes als seus problemes i se n'ha adonat que ella sola no resoldrà res. I tampoc pot parlar-ho amb els pares. Moriria abans que plantejar-los el seu dilema. Així doncs, no li agrada el remei, però la malaltia és molt pitjor.

Després de tant de temps sense contactar amb ella, s'ha sorprés que Carme li haja respost el missatge. També s'ha estranyat en veure que li donava cita tan ràpidament. Potser té ganes de parlar-hi per a passar comptes i demanar-li explicacions sobre per què va deixar d'anar a veure-la sense acomiadar-se'n.

Sap que ha estat a Londres tot aquest temps? Potser va parlar amb sa mare en veure que passaven les setmanes i no s'acostava a la consulta. Es recorda de la maleïda

pregunta? Aquella que va precipitar la seua fugida i va fer que abandonara la seua vida a València... Traga saliva. Espera que l'haja oblidada, però els psicòlegs acostumen a tindre una memòria prodigiosa. I, a més, sap que, una vegada més, la qüestió ha tornat a eixir a la llum.

Fugint del sol, Elisa arriba al carrer de Colom i s'escapoleix de tendal en tendal, fins que es desvia per Roger de Llúria i acaba sota la calor abrasidora que impregna la plaça de l'Ajuntament. Per sort, la consulta de Carme es troba només a uns metres, al carrer del Periodista Azzati. En veure'n el primer cantó, es queda paralitzada malgrat la basca. El cervell ordena als músculs que giren i arranquen a córrer: «Fuig! Allunya't!». Però ella sap que allò no és una opció.

Agafa aire i continua caminant, acostant-se al portal amb reixat de ferro que protegeix la finca on es troba el despatx de la terapeuta. Sens dubte, el negoci continua anant-li bé. En cas contrari, no podria permetre's llogar un pis en aquest edifici.

Prem el botó de l'interfon i s'escola a la porteria en obrir-se la porta. A l'ascensor, es mira a l'espill i s'arregla els cabells. Li fa la impressió que té cara de boja, així que intenta asserenar-se i fingir una tranquil·litat que no sent de cap manera.

Toca a la porta número cinc i, uns segons després, Carme apareix al llindar.

—Passa, Elisa. Quant de temps! Benvinguda! —li fa dos besos i la fa entrar a la sala d'espera—. Disculpa, estic acabant amb un client. Serà només un moment.

Ella assenteix. Ni tan sols ha badat boca. S'asseu en una de les butaques noves de trinca i agafa una revista per a fingir que la llegeix. Què li dirà quan entre a la seua consulta? No sap ni per on començar. En un any, li han passat moltes coses. Massa. Tot s'amuntona al seu cap en un desori impossible. Seria molt més senzill si la psicòloga poguera veure el seu interior, sense necessitat que ella li explicara res, com en un televisor. Un *pay per view* d'emocions.

Uns minuts més tard, escolta que algú ix del despatx i creua pel seu costat, però no alça el cap de la revista. No li agrada trobar-se amb la resta de pacients, la fan posar nerviosa. Sempre pensa que tenen alguna cosa estranya i no pot evitar preguntar-se si això és el que veu la gent quan la mira. Ella també té alguna particularitat que exposa la seua inestabilitat emocional als quatre vents, sense ser-ne conscient?

—Ja pots entrar —la veu de la terapeuta s'escola per la porta entreoberta i Elisa fa un bot a la cadira. Encara no sap com explicar-li per què està allí. Per què ara.

S'alça i s'acosta al seu despatx, però es queda al llindar de la porta, indecisa. La seua consulta ha canviat molt. Els mobles d'Ikea els ha substituït per peces *vintage* restaurades, i a les prestatgeries hi ha més plantes de les que recorda, a més d'un grapat de quadres abstractes que és incapaç de reconèixer.

Inconscientment, es rebrega la samarreta. Sempre que està nerviosa, juga amb els dits sense adonar-se'n. Carme fa un gest amb la mà, indicant-li que sega. Ella s'acosta a la cadira i s'hi deixa caure pesadament. En aquell moment, tot el seu cos s'encongeix. Es tanca sobre ella mateixa, com si volguera protegir-se d'una amenaça externa.

Es fa el silenci. Cap de les dues sembla disposada a trencar-lo, fins que la psicòloga assumeix el seu paper en la conversa i l'anima a parlar:

—Conta'm —li demana.

«I swapped my innocence for pride
Crushed the end within my stride
Said I'm strong, now I know that I'm a leaver
I love the sound of you walking away, you walking away
Mascara bleeds the blackened tear, oh
And I am cold
Yes, I'm cold
But not as cold as you are
I love the sound of you walking away
You walking away
I love the sound of you walking away
Walking away, hey, hey
Why don't you walk away?»

«Walk Away»

FRANZ FERDINAND